

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/2 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/2 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-ora 6 cr., a treia-ora 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Măcelarilor nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În România:

la dnul Carol Schuler în București, strada Labirint nr. 4.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscripte nu se înapoiază.

Un număr costă 5 cruceri v. a. san 15 bani rom.

Bánffy.

Vineri la ciasurile douăsprezece din zi, Bánffy, groaznicul pașă dela Năsăud, a fost însărcinat cu formarea noului cabinet. La palatul regal el a mers — dela Wekerle, dela palatul s'a întors — la Wekerle, a cărui „marionetă” va și fi, precum zice și „Hazánk”. Este deci evident, că criza nu a produs nădejduita schimbare de sistem, ci numai o schimbare de persoane.

Nu putem vedea încă bine intrigile, prin care s'a zădărnicit încercarea Banului croat de a forma el un cabinet. Condițiunea fuzionării dorită de Coroană, a partidelor conservatoare ale formei dualiste nu a fost primită de corifeii liberali, ce vor sprigină pe Bánffy, care într-un conventicul de partid s'a pronunțat în contra fuzionării și pentru continuarea guvernului exclusiv al partidului liberal.

Încercarea lui Bánffy este privită din acest motiv ca atât de îndrăznească, încât opoziția îi promite o foarte scurtă durată și pentru scurtarea ei îi pune în perspectivă o luptă energetică cu privilegiul discuțiilor asupra bugetului.

Și nouă ne pare că Bánffy a riscat foarte mult, dar numai la aparență, căci ori cât de energic vedem că presa konservativă se pronunță în contra lui, ne aducem aminte, că șeful Iusth a declarat, că el va sprigină ori-ce guvern, care va stăruie să ducă la capăt votarea și aplicarea proiectelor religio-nare. Cu acest ajutor partidul liberal își lungeste domnia exclusivă.

Pentru noi domnia aceasta nu ne va aduce nici un bine. Omul acela, care ne-a schinguit cât a fost între noi, des-potul din fire nu va fi altfel acum, când și mai multă putere s'a pus în mâna sa. Naționalitățile vor avea zilnic să privească cu spaimă spre Pesta, dar' și hotărâte să răspundă cu energie — energic, pe care o cunoaștem de altfel, a primului president.

Considerațiunea aceasta și-a avut și ea un loc însemnat în criza finită. Și bine aprețind cât este ea de importantă atât presa maghiară cât și cea germană, puțin în slujba Maghiarilor, și-a dat toată silința să liniștească lumea în această privință.

„Neue Freie Presse” ține să des-mintă în numărul său dela 11 Ianuarie convingerea, că primul-president ar fi un sovinișt fără considerații, dela care ni-ruce bun nu se poate aștepta în tratarea chestiei naționalităților și, făcând mărtu-

risirea de preț, că Bánffy ca prefect va fi fost despot, susține că: „vremile alte sânt și vederile cu care se poate conduce o prefectură nu sânt identice cu acelea, care pot fi luate ca temei la rindueala unui stat mare”.

Ziarul este atât de naiv să nu ad-mită naturala urmare, că, la rindul seu, și Bánffy va permite prefectilor ce i-s'a permis și lui și că despre par-tea sa, schinguirea noastră poate prea bine să continue în tot locul.

În aceeași zi „Pester Lloyd” ține să dea și el asigurarea, că Bánffy va re-duce „activitatea pătimașă și pripită” a partidului.

Ear' pentru a-i ușura Ma-iestății Sale încrederea misiunii de a forma Bánffy un cabinet, „Budapester Tageblatt” raportează, că Széll, singurul politician care a mai fost primit după-ce Banul croat a trebuit să declare că nu poate forma un cabinet cu bune prospecte, a „declarat că rela-tiv la politica de naționalități și cea religio-nară. Bánffy nu are veleități radicale”.

Széll a trebuit să liniștească mai întâiu pe Maiestatea Sa în această pri-vință.

Și sânt și alte știri, că aceeași li-niștire a trebuit să se încerce și în alte locuri. Un bărbat de bună încredere și bine informat al ziarului „Budapesti Her-lap” scrie în această privire următoarele:

De altfel pe Bánffy îl cred bărbat capabil și gata la toate, unul care între-prinde ori-și-ce. Se vorbește despre dînsul că în luna trecută a umblat prin Viena, unde a asigurat pe Kál-noky, că dacă va deveni ministru-president e gata să strivească stînga extremă, a se îm-păca privitor la politica religio-nară și a în-destați naționalitățile. Scurt în acele trei puncte, în giurul cărora se învîrta criza, s'a însărcinat că va răspunde dorin-țelor Curții. Acum cercurile respective sînt foarte curioase a ști, cum o va scoate la cale, mai ales cum se va împăca cu Valahii și Sașii. Cu acestia de altcum a început o tocmală încă în săptămîna trecută”.

Asigurările date de Bánffy în Viena nu ar fi liniștit pe cei-ce le-au auzit, pen-tru-că vedem că același ziar publică ur-mătoarele informațiuni:

„Din Viena primim următoarele: di-plomații afirmă, că Bánffy are un renume atât de rău în România, încât chiar și numai pomenirea numelui lui, pentru străinătate înseamnă prigonirea Români-lor ardeleni cu foc și fer! Agitatorii valahi

vor strîni o astfel de larmă în presa franceză și rusească (poate chiar engleză) încât chestia română ardelenă va ajunge a fi chestie adevărat europeană ca chestia ar-me-nă. Ear asta e cu atât mai regretabil pentru ministrul de externe, cu cât între mi-nistrul de externe și între primul-ministru ungar, este o anumită solidaritate, de vreme-ce, în înțelelesul legii, ministrul-president ungar exerciază o influență asupra mersului afacerilor externe. Și așa Kálnoky sau trebuie să desavueze eventualele siluiri ale lui Bánffy față de Români, sau trebuie să se retragă. Dacă Bánffy nu va reuși a convinge străinătatea că el nu persecută pe Români, ci că tocmă prin concesii se străduiește a-i împăca atunci între prim-ministrul unguresc și între ministrul de externe, are să izbucnească un conflict, pe care Kálnoky îl va privi din parte-și ca chestie de cabinet!”

Informațiunile acestea sînt atât de potrivite cu binecunoscuta natură a fac-torilor actuali de importanță în monarhie, încât nu ne îndoiim de exactitatea lor.

Ne îndoiim însă mult de tot că Bánffy va reuși să convingă lumea, că el — nu mai este Bánffy cel vechi. Ne îndoiim că el își va ține cuvîntul dat Maiestății Sale; și admitem ca sigur, că, precum în alte priviri el nu este decît continuarea lui Wekerle, tot continuarea lui va fi re-lativ și la chestiunea naționalităților.

Noi știm ce avem de făcut. Înșe-lați de goale cuvinte noi nu vom fi.

Și nici Sașii nu se mai lasă a fi amăgiți.

Dar' și asupra lor presa maghiară și politicienii maghiari au căutat să amă-gească lumea. În 9 Ianuarie se scrie din Pesta la „Neue Freie Presse” că-i „tendentioasă” știrea, că Sașii ardeleni, 11 la număr, vor părăsi partidul liberal, dacă va fi numit baronul Bánffy... Cel mult 2—3 deputați sași s'ar pute decide și și aceasta este îndoiș.”

Cu aceiași dată i-se scrie însă zia-rului săsesc „Siebenbürgisch - Deutsches-Tagblatt”, că deputații sași au ținut în 9 l. c. o sfătuire, în care au hotărît să ese din partidul liberal dacă Bánffy va fi ministru-president.

Bánffy a fost numit și prin urmare și Sașii vor eși din partidul liberal. Nici ei nu mai pot fi liniștiți, nici ei nu mai primesc ca prezența lor să fie expli-cată fals.

Cu eșirea Sașilor din partidul li-beral acesta perde o sumă de voturi, care în situația sa actuală numerică ar fi cum-penit foarte mult. Eșirea aceasta este

totdeauna și dovada cea mai lămurită, că Bánffy nu a căutat să-i liniștească, deși condițiile lor erau mai ușor de îm-plitit.

Toate semnele spun, că ministerul lui Bánffy va fi un minister necruțător, spun că dacă el nu ne va lavi, nu o va face numai din cauza duratei scurte la care ne putem aștepta. Noi credem însă că și scurta durată ce i-se profetește, el o va utiliza bine și — în contra noastră.

Bánffy și Sașii. „Siebenbürger D. Tagblatt” dela 14 Ianuarie publică ur-mătorul comunicat ce i-s'a trimis — zice — din Budapesta:

„Deputații sași aflători acum în Budapesta, au ținut la 9 c. o consfă-tuire asupra situației politice, al cărei rezultat este, că vor eși din partidul li-beral, dacă baronul Bánffy va fi însărci-nat cu formarea cabinetului și sprigi-nit de către partidul liberal, căci după antecedentele lui nu se poate aștepta dela dînsul un guvern drept și favorabil po-porului săsesc; unui minister Khuen Héderváry n'ar refusa spriginul lor, căta vreme nu ar întreprinde nimic ceea-ce ar pute jigni în programul național să-sesc, ear' mai ales până nu va atinge autonomia școlară și comunală săsescă”. (Până aici s'au ținut binisor spriginitorii politicei verkerliste, dar' cu următorul decis au scritit-o earăși.)

„Proiectul de lege acceptat deja de depu-tații sași, despre libera exerciere a re-ligiunii însă nici la noua discuție asupra lui n'ar fi combătut de ei”.

„Preussische Jahrbücher”, vestita re-vistă germană din Berlin, publică în numărul seu pe luna lui Ianuarie, un lung articol, în care vorbește despre liberalismul în Un-garia și naționalitățile. Articolul este o critică severă a domniei maghiarismului. Relativ la noi el pune mult pond pe faptul, că noi „ne aducem cu pietate aminte de dom-nia austriacă și nu voim să știm nimic de li-bertatea maghiară”.

Presa maghiară despre cabinetul Bánffy.

„Magyar Hírlap” spunând că capitola evenimentelor politice intitulată „Din criză în criză” s'a îmbogățit cu o nouă pa-gină, scrie:

„Durere însă, capitola nu s'a sfîrșit. Căci capitola aceasta de sigur va avea ur-mare. Va avea urmare în parlament, pe toate

punctele vieții publice, căci acea alcătuire, cu care a hărăzit partidul liberal acum țeara, trebuie să fie lipsită de stabilitate”.

„Egyetértés” scrie:

„Așadar' baronul Bánffy Dezső va fi ministru-president. Asta e cea mai pecătoasă rezolvare a crizei. Ori-care din cei doi ar fi luat asupra-și formarea ca-binetului, Khuen - Héderváry sau Széll descurcarea din criză ar fi fost mult mai norocoasă atât pentru țeară, cât și pentru parlament”.

Că înșii guvernamentalii nu sînt în-sușefiți de cabinetul Bánffy, rezultă și din următoarele scrise ale lui „Pesti Napló”:

Fără însuflețire, dar' cu un fel de resignație primim și noi cabinetul Bánffy, și credem că tot așa îl va primi țeara întreagă. Simțim, că trebuie să arătăm cauza acestei resignațiuni. O facem cu toată sinceritatea, pentru-că deși criza ministerială este sfîrșită, dar' marea criză politică, din care criza mi-nisterială face numai o parte, un fenomen, nu e gata încă, ba ne temem că nici se va termina cu grabă.

Ear' că nu au încredere în stabili-tatea lui, reese din următoarele rînduri:

La urma urmelor între atâtea chi-puri rele ce se presentă pentru resol-varea crizei, un cabinet Bánffy este cel mai puțin obiecționat. Ba îndrăsnim să zicem, că pentru țeară e un noroc acest cabinet, presupunînd se înțelege, că ministerul Bánffy este capabil și are voința ca la momentul dat, să pără-sească de bunăvoie terenul lupte publice.

Va să zică: cel mai guvernamental organ numai așa se bucură de Bánffy, dacă la „mo-mental dat” va și să părăsească „de bună-voe” puterea.

Dela Vaț.

29 Decembrie 1894.

Se întâmplă câte și mai câte în lumea asta; te dedai, pe încetul la fel și fel de mi-serii, astfel, că i-te pare în cele din urmă, că nimic n'are să te mai surprindă, nimic să te supere, nimic să te măhnească.

Cu toate acestea, mica colonie română din Vaț, în ziua de 25 Decembrie, a avut ocazie să constate, nu știu pentru a cătea-ora, că în câte o păticeică a lumii, ră-mai cu toate de minciună, în veci și pu-rurea.

Într'adevăr, de minciună a rămas, cu toată filosofia d-lor, căci, peste măsură i-au surprins, nespun de tare i-a supărat, și până

și-i-o procură o prietenie așa de credincioasă... în sfîrșit lucrul, necesitatea ce ai a te dedica acestuia, bucuria ce i-o cauzează vederile pe care i-le luminează”.

„Da”, răspunde el cu amărăciune, „toate acestea mî împedecă de a 'nebulii... dar' atît e tot! Și totuși am momente, când cred că sînt nebul... ba chiar și mut!”

Tăcu câteva minute, și trase frînele cu în distracție, așa i-că-i cauza durere calulu simțitor, care n'avea nevoie să fie ațîțat. La început părea că nu observă cum calul devine nerăbdător și începe să-și iee avînt, și mîna mai departe: „Ai văzut azi-dimineață pe Eblis?”

„Da, mî părăsise tocmăi, când m'ai în-tălnit d-ta”.

„Așa!... Un bărbat onest, nu i așa?”

Afirmă clătînd din cap și el mî privi „Ești foarte palidă, domnișoară... am observat dela început... Ce ai?”

„Nimic.”

Un zîmbet rîntăcios îi juca pe buze, și par-că ar fi făcut cu intenție, trase cu putere frînele, așa că animalul deveni turbat și-și făcu vînt.

Calul se repezi în fuga sîlbatică nere-gulată către bariera șoselei, se întoarse apoi repede și urma cu furie un drum deschis care, după-cum știam, conducea la țermuril rului, care aici era foarte precipitat.

(Va urma).

FOIȚA „TRIBUNEI.”

Ziarul unei femei.

— Roman —

De

Octave Feuillet.

Tradus de Lucrăția Popescu

(Urmare).

Capitolul XIII.

„Vă cer mi de scuze”, încep din nou, credeți însă, că ea ar pute înbi un bărbat, al cărui caracter se deosebește așa mult de al ei d. e. al meu, un bărbat, a cărui ființă e însoțită, ba aproape severă e un contrast așa mare cu a ei, care — cei puțin după aparență — e ușuratică?... Taci?”

„Numai fiindcă îmi caut cuvintele, nu mă opiniunea, căci o am deja...”

„Cred așadar', domnule maior, că dacă există un bărbat, care s'o cucerească pe Cé-le, s'o deosebe de micile ei greșeli și s'o i asvoale și mai mult calitățile frumoase, cu o căvînt, să facă din ea o femeie virtuoasă și fericită, ești tocmăi d-ta acel bărbat?”

Se înclină adînc; apoi după o pauză, continuă: „Așadar'... o iubești foarte mult, nu-i așa?”

„Mult”.

„Căci e o mare jand... și mul-tă... domnișoară... o primesc cu încredere... din mîna d-tale”.

Ne apropiară din nou de castel, și ei își îndreptă drumul într'acolo, după-ce-i mai trimise o salutare și o privire de mulțumire; eu mă așezai pe o bancă îndată-ce nu-l mai vă-zui; căci simțiam că 'mi-se învîrtește pămên-tul sub picioare, deoarece-ce în tot decursul acestei convorbiri, m'am putut susține numai prin toată puterea curagului și a mîndriei mele.

Totul s'a sfîrșit — din acest moment s'îrmana mea vieță 'mi-e sdruncinată, inima mea de douăzeci de ani, a primit o rană, care nu se va închide nici-odată.

Cum s'îmi explic însă din partea unui bărbat de onoare și cu tact, o asemenea procedură? Ce inspirație tainică, ce cruzime barbară l-a putut îndupleca la aceasta? Nu pot pricepe.

Va fi știind el ce tortură înfricoșată mă face să sufer? Nu știu; s'a întîmplat — eată totul.

După-ce am auzit primele lui cuvinte am primit primul stilet, am fost însuflețită numai de o singură dorință, de aceea, a-mi salva demnitatea de femeie în ochii lui și a-mi mîbuși ori-ce agitație de gelosie jăcnică, care m'ar fi putut îndemna să micșorez meritele Céleiei. Poate m'a stăpînit prea exclusiv numai acest gînd și laudele au întrecut marginile adevărului și ale convingerilor mele. La tot cazul însă a fost mai bun exers în această direcție, ca în cea contrară.

Nu s'au terminat însă încercările ce tre-buiau să-mi aducă această zi.

Îndată-ce mă putui ține pe picioare, îmi continua plimbarea, pentru-ca prin miș-care s'îmi înving agitația. Mersei tînaite fără să știu unde... Când eram în alea prin-cipală a parcului, un duiuit de roate mă făcu să mă întorc. Era domnul Roger de Lou-vercy, în căruța lui de coș. Era singur; căci pe lângă toate rugărilor mamei sale se opunea mai totdeauna, a lua cu sine un servitor, ba refusa chiar ori-ce ajutor străin, dacă se putea debarasa de el.

Ca de obicei mîna foarte iute; totuși când mă observa, domol cu mare silență mersul calului ficos. La doi pași departe de mine îl opri și zise cu zîmbetul lui obi-cuit, puțin cam ironic și amar: „N'ai plăcere să faci o plimbare cu trăsura, d-șoară?”

„Mulțumesc, nu”.

„Îți face frică calul meu, sau chiar eu însumi?”

„Nici unul, nici altul”.

„Dacă este așa, acoardă-mi fericirea, să pot fi în societatea d-tale!”

„Mi-se pare că nu e tocmăi cuviincios”.

„Cuviincios!”... răspunde el clătînd din cap. — „Vai! cu mine nu e nimic necuvin-cios!... Și apoi nu eșim din pădurea noastră... Vîno! Nu vrei?... Îți inspir de sigur disgust!”

Văzui cum fața lui tristă și palidă de-vine și mai tristă și mai palidă; mă cuprinsese un sentiment de milă, și în acest moment o-ice distracție lui era binevenită, în scurt capul lui era zîpăcit și toate mi erau egale

„Dacă e vorba numai de o plimbare prin par-c', zisei eu, „atunci merg cu plă-cere”.

Apoi mă sul în căruță, ce însă numai la a dona încercare îmi succese, pentru-că era foarte neliniștit calul, și dl de Louvercy tre-buia să-și pună toată forța ca să-l țină în loc, cu singura lui mîna. Imediat plecărăm în galop. După o cale scurtă îmi zise dl de Louvercy rîzînd:

„Îl ai greșit cariera domnișoară”.

„Cum așa?”

„Ești creată pentru înfrimieră... În La-zaret în Orlean, pe când eram eu acolo, se afla una care îți semăna puțin... Când te-am văzut pentru prima-dată, 'mi-a bătut la ochi... totuși ea era mai puțin frumoasă. Ești de origine creolă?”

„Nu, sînt Parisiană... Și această soră

te-a îngrijit bine?”

„Prea bine!” oftă el.

„De ce prea bine?”

„De ce să scape o vieță, care atît pen-tru mine cât și pentru ceilalți e numai o sar-cină?”

„Îmi dai voce să-ți spun, că îmi pari cam nedrept față cu providința? La tot ca-sul te-a încercat foarte aspru; nu ești însă prea neaccesibil pentru toată mîngăierea, care i-a lăsat-o și care le lipsește atîtor nenoro-ciți?”

„Dar' care mîngăiere, domnișoară, te rog?”

„Mai întăiu mama d-tale, giugăia ei fără margini, — apoi grîi și atențiunea, ce

în adâncul sufletului i-a măhnit pe toți faptil urmărit:

Trecând 5 luni, fără a fi avut măcar odată puțină a asista la un serviciu divin, iubii nostri întemnițați din Vaț, au simțit dorința și trebuința, ca barem la sfintele sărbători ale Nașterii Domnului, să aibă mângăierea a-și împlini datorințele lor religioase prin asistarea la serviciul divin.

Au cerut deci dela directorul temniței permisiune spre acest scop. Directorul declarându-se incompetent a da permisiune, a înaintat cererea la minister, și de acolo a venit rezoluția — toc mai în ziua de Crăciun, cătră ameazi.

Și e minunată, cum nici se mai poate, această hotărâre. Ministrul dă permisiunea pentru asistare la serviciul divin, nu însă în biserica ortodoxă din oraș, ci în biserica ortodoxă a pușcăriei, în un timp când nu se țin serviciu pentru robi.

Directorul temniței, împărțind întemnițaiilor nostri această hotărâre, a adus cu sine pe preotul ortodox sârb al robilor, care a declarat că el nu poate recede dela îndatorirea sa de a face serviciul cu liturgie pentru robi, ear' fiindcă legile bisericești, nu îngăduie a se celebra în același locaș și în aceeași zi două liturgii, nu poate nici el, și nu poate permite nici altui preot a mai celebra o liturgie pentru întemnițați, ci cel mult, dacă tocmai doresc, poate ceti câteva rugăciuni. Văzându-se împinșii cu atâta „bunăvoință” naturală, că întemnițaiii nostri au renunțat dela dorința lor, de a-și îndeplini, barem la zile mari, datorile lor creștinești.

Așa s'a întâmplat în creștineasca și liberala Ungarie, la anul mântuirii 1894!

Dela Seghedin.

30 Decembrie 1894.

Domnule redactor!

Sărbătorile Crăciunului, sărbători de bucurie pentru toată lumea, au trimis și în sombritatea închisorii din Seghedin, razele lor de bucurie.

Un frumos număr de Români au ținut să parasească plăcerile caselor și familiilor lor, ca venind la Seghedin să petreacă Crăciunul în societatea scumpulor nostri martiri. Cu deosebire România a fost foarte frumos reprezentată. A venit înă în preziua Crăciunului dl Ionel Grădișteanu, deputat, d-na Elena C. Grădișteanu, dl colonel Lipoianu și dl Emil Pontbriant.

Deja această ilustră societate a provocat în cerberul temniței, renumitul Hosentrager un sentiment de ură și intoleranță. Ca să nu-și desciadă principiile de grobianitate și lipsă de urbanitate a negat dl Pontbriant vizitarea închisorii, pentru care motiv, — numai el și mult pomenitele „instrucțiuni secrete” (instrucțiuni ce dau în cap legii regulamentului) vor fi știind.

Abia au plecat dumnealor, au sosit familia dlui Dr. Lucaci, fetele din București, în societatea fratelui sau Petru, inginer în România și a dlui Virgil Oniț, directorul din Brașov. Cu același tren au sosit dl Rațiu, proprietar în Teiuș cu d-soarele Victoria și Lucreția, aducând drept cadou de sărbători, diferite obiecte, lucruri de mână, de mare valoare și de o delicateță extremă.

Cu trenul dinspre Verciorova au sosit: d-na și dl Virgil Arion, directorul „Băncii Naționale” împreună cu d-soarele Augusta și Olimpia Orghidanu, profesoare la școala normală de instituție și d-nii Talașescu și Ionescu, funcționari la căile ferate române.

Aceștia toți, și cu Românii, care sunt în Seghedin, am avut deosebitul dor, ca ziua de Crăciun să o petrecem în societatea iubii nostri martiri.

Dl Perietzeanu-Buzău.

Dl Perietzeanu-Buzău, actualul casmar al Ligei pentru unitatea culturală a Românilor e un bărbat de o cinste ireproșabilă și de o corectitudine rară. Fost deputat sub liberali, în totdeauna inclina înspre stânga cea mai extremă a partidului; fost în administrație ca prefect de județ în totdeauna a avut o solitudinea pentru populațiunea rurală, de a cărei soarte se interesa mult. Ca proprietar, în totdeauna ajută pe cei nevoiași și cea-ce făcea mâna dreaptă nu știa cea stângă; bun, chiar risipitor, în totdeauna îl găsim în capul listelor de subscripție cu scop nobil și de binefacere.

Lipsit de egoism, în totdeauna se pune pe planul al doilea și de multe ori cu însuși voința lui, lasă să-i treacă înainte mulți de o inferioritate patentă și de o mediocritate vădită. Se supără cu greu și se împacă lesne nu poartă Sămbetele nimărui și adesea el e nedreptățit.

Lealitatea îi e perfectă; când zice da, e da, lucru cam rar în vremurile de brutal materialism în care trăim. A spus o vorbă, s'a isprăvit, poți clădi căci ești sigur de ea.

(*) Din „Lumea ilustrată”, nr. 22, care dă și portretul dlui Perietzeanu-Buzău.

Să-l fi văzut pe „energeticul” în prostii, Hosentrager, cum se zăpăcise. Nu mai știa săracul, pe ce lume e, cum se scape de atâta lume românească. Îl apucase, ca de obicei, nevricalele; nu mai știa pe cine să refuze, cui să permită intrarea; nu mai știa pentru cine a dat permisiune, pentru cine nu. În cele din urmă și-a adus aminte de expedientul cel mai comod în lumea șovinistilor (unde nu mai e dreptate): „sic volo, sic iubeo”, și de faimoasele „instrucțiuni secrete”, și astfel a început să refuze tam-ne-sam, pe cine i-s'a părut, azi pe unii, mâine pe alții. În ziua primă de Crăciun a rămas pe din afară chiar fratele dlui Dr. Lucaci, neputând nici să-și îmbrățișeze fratele în această mare zi de sărbătoare. Tot în această zi, prin înțeleapta (?) împărțire a lucrurilor dl Dr. Rațiu a rămas totă ziua singur, fără vizitatori. A doua zi alții refușai, a treia zi alții, și așa mai departe, după bunul plac și imensa înțelepciune (?) a lui Hosentrager, pardon după înțeleptele „instrucțiuni” ale stăpânului său.

A treia zi de Crăciun a sosit dl P. Truța din Arad. Directorul temniței a încercat să-l refuze, totuși energia dlui Truța a învins și a putut câpăta permisiune pentru înaintea amezii. După amezii a fost brusc refuzat, sper însă că dl Truța va ști să găsească lecure, și va pune la locul său pe acest director epileptic și inurban; va ști la tot cazul să descopere lumii, cine și cu ce drept a dat asemenea „instrucțiuni secrete”, contrar legii și regulamentului interior al închisorii.

Tot în aceeași zi au sosit doi bravi țărani dela Nădlac, d-nii Sofr. Chicin și Petru Faur. Cutezanța oarbă și provocatoare a funcționarilor temniței a fost atât de mare, încât acești bravi oameni nici n'au fost lăsați înaintea directorului, ci au fost refușai chiar dela poartă. De geaba au încercat și după amezii, împreună cu dl Truța, să străbată în biurul directorului, n'au reușit, și cu inima plină de durere pentru nedreptatea suferită au părăsit Seghedinul, scârbiți în suflet și mai fermi în convingerea, că în țeara aceasta nenorocită Românul e împilat, nelndreptățit.

De asemenea a fost refuzat, fără nici un motiv și dl Dr. Gavrilă, simpaticul și energetic patriot sârb, valorosul nostru aliat în luptele naționale.

A treia zi de Crăciun seara, toată colonia română și oaspeții aflători în Seghedin am petrecut la masa comună, în restaurantul hotelului „Europa”. Aceasta mai cu deosebire în onoarea doamnei și domnului Arion. Sânt bine cunoscute meritele acestor campioni ai chestiunii naționale. Domnul Arion încă de când cu înființarea societății „Carpații” a început să se intereseze de chestia națională și azi între conservatorii tineri este unul dintre cei mai bine cunoscuți ai chestiunii naționale, ear' dintre frunțașii politicii naționale are mulți amici buni.

Doamna Arion, această doamnă de o cultură superioară, de o gingășie și drăgălașie extraordinară, înzestrată cu cele mai frumoase calități ale sufletului și inimii, este aceea care alături cu d-na Sihleanu, a fost inițiativa și cea mai ferentă colaboratoare a societății damelor române din București; activitatea d-sale a avut și până acum rezultatele cele mai frumoase, ear' apropiatul viitor ne rezervă o plăcută surprinsă, o mare o bucurie.

La treizeci de persoane au participat la această masă impunătoare. Demnitatea și seriozitatea liniștită a participanților, în deplină armonie cu locul și timpul, în care ne găsim, a înisufletat respectul întregului public, care spre lauda lui se fie zis, difere de obiceiul public maghiar, turbulent și rău crescut. Nici cea mai mică abatere dela respect și bunăcuviință n'au provocat nici cel mai mic semn al șovinismului intolerant n'au manifestat.

Înfocat naționalist, dl Perietzeanu-Buzău visează lucruri mari pentru neamul românesc, mari de tot, pentru ale căror izbândiri luptă din cea mai fragedă tineretă.

Așa, printre cele dintâi debuturi ale sale se poate cita broșura care tratează despre naționalitățile din monarchia vecină, lucrare scrisă în franceză și imprimată la Paris în anul 1872.

Într'un stil clar și concis, cu o logică strinsă și argumente puternice, dl Perietzeanu-Buzău tratează chestia națională tot pe aceeași canavă pe care e așternută și azi după un interval de 22 de ani.

Dl Perietzeanu-Buzău e azi casmar al Ligei culturale și de doi ani aproape, dela moartea regretatului Grigore Brătianu, dînsul și venerabilul acestei instituții naționale, care e în progres din toate punctele de vedere.

De meserie îl advocat, dar advocat gratuit al tuturor cauzelor drepte și al năpăstuiților, dl Perietzeanu-Buzău se bucură de multe simpatii în baroul bucureștean, al cărui membru e.

Semn caracteristic: dl Perietzeanu-Buzău e unul din puținii bărbați politici, care are cei mai puținii dușmani.

A doua zi dimineața, continuându-și d-na și dl Arion călătoria spre Abbazia, au fost însoțiți la gară de întreaga colonie românească, și d-nei Arion i-s'a oferit un frumos buchet. Fiind de față și bravul conducător al Sârbilor, dl Dr. Gavrilă, d-na Arion, cu o gingășie nemărginită l-a distins, oferindu-i cel mai frumos trandafir din acest buchet.

Astfel am petrecut noi sărbătorile Crăciunului, încântați de atâtea manifestațiuni de iubire și de neam, de atâtea iubire nemărginită arătată pentru scumpul nostru martir.

Nu mai durerea sufletului, că iubii nostri sânt supuși la un tratament așa de vitreg, la nedreptăți așa de crâncene a fost și va rămâne o notă discordantă în armonia, ce ne umple sufletul și inima la asemenea ocațiuni înălțătoare.

Sperăm însă, și speranța noastră nu e nemotivată, că în curând momentul fericit al libertății va sosi, și liberarea martirilor nostri va fi începutul, aurora libertății mult încercatului nostru popor.

Ieri, în 29 Decembrie v. i-s'a înmănat dlui Dr. Lucaci citațiunea la petrecerea procesului din Sătmăr, în care proces sentența adusă (6 luni temniță ordinară) s'a cassat de către Tablă și Curie, ca un specimen al nedreptății justiției maghiare.

Fratemic.

Căți sîntem?

Este surprinzătoare de o parte, supărătoare și costisitoare de altă parte nedumerirea și caosul ce stăpânește în giurul întrebării: „Căți sîntem?”

Că statistica maghiară în genere prezintă numărul nostru în chip denaturat, și că statisticianii, istoriograful, presa și mai ales politici „patrioți”, fie cei înrușiți cu Tuhutum, fie cei cu Moise, oarbă și falsifică datele referitoare la numărul nostru, este un lucru explicabil și de sine înțeles în ochii ori-cărui om cu capul și cu inima nepreocupată și care-și dă seamă de moralul, scopul și mijloacele de care se usează această specifică specie de oameni. Crima lor este o crimă comisă în voia largă și cu premeditare — o crimă ce în ziua răfueii cu greu va fi ispășită.

Dar' mai mult ne surprinde și descurajază, ba ne zăpăcește și înmoaie chiar neorîntarea în acest punct și prezentarea noastră în calcul minimal, ce ne vine din partea celor mai chemați oameni și totodată mai consumați politici ai nostri!

Căci a zice: 2 sau 2 și jum. mult 3 în loc de 4 mult 5, când vorba e de milioane de suflete, brațe și nemulțumiți, învoacă zisa drept cel mai bun argument numeric, de sigur este, dacă nu altceva, o inconștientă, dar' piramidă greșală politică!

Și aceasta zi de zi se urmează și dincoace și dincolo de Carpați, în presă, broșuri, întruniri și întrebări confidențiale, în discursuri celebre și de mare calibru în senat, cameră și pretutindeni. Un fapt costisitor și la tot cazul mult desavantajos pentru noi!

Bine o știu aceasta adversarii nostri politici și cu înăscuta lor rafinare și cearcă a o exploata în favorul lor și dauna noastră în fața străinătății, prezentând raportul dintre 8 și 2 ca cel mai plausibil motiv de a nu ne permite să formăm „stat în stat”, cum zic ei. Ce vor 2 milioane față cu 8 milioane și mai bine?

As'! Și marele areopag european ia act de numărul nostru, acceptat — neputînd produce altul — și de cei mai luminați și autorizați bărbați ai nostri și combinează în consecuență și consonanță cu acest număr nenumăr artificial și nefericit.

Se procedează identic și cu numărul deputațiunii memorandiste la Viena, care se prezintă cu cifra 2—300, pe când sigur a atins numărul de 400 membri.*

În fața acestei situațiuni artificiale se nasc dela sine două întrebări, una: „Căți sîntem” și alta: „Cum se ne numărăm?”

Avem noi statistică — am inclina a zice — acolo sînt șematismii nostri diecesani. Ai zis-o! Bine ar fi, așa ar fi se fie, dar' nu-i așa!

Și politica realizată de azi nu ne dă răgaz și prolongări de termeni; ea-și face calculii azi. Șematismii nu sînt sorginte sigură din vina — incontestabil inconștientă — a preoții noastre, care la strădarea datelor șematismale n'a contat și la acest folos practic politic al șema-

(*) În Viena am numărat eu personal 383 membri, constatînd că mai erau răleșiți prin oraș.

tismilor. În definitiv vina este vină, care recunoscută odată, trebuie să se emendeze.

„Căți sîntem” și „Cum se ne numărăm” dar'?

Morala creștinească zice: „Non dimittitur peccatum donec restituatur ab-atum”.

Dacă păcat este dar' a înștrăina agoniseala vecinului nostru, și dacă păcat este a reduce reputația și trecerea altuia fie și inconștient răsbind în urmă ignoranța și inconștienta: negreșit păcat greu și mai păcat decât toate păcatele este a reduce dela 4 eventual 5 milioane importanța numerică a unui popor turrit de călcăiul nedreptății la 2—3 milioane suflete!

Problema se desleagă dela sine: Restituatur ablatum, ut dimittetur peccatum. Va să zică, preoții și împreună cu ei cantorii, învățătorii și alți frunțași au sufleteasca și româneasca datorie să repareze acest rău, restituind prin aceasta valoarea numerică și reputația politică a neamului lor!

Când?

La toate Bobotezele, când poartă adecă adiasma din casă în casă și din colibă în colibă, revizînd conscripția prin comitetul parohial și în urmă publicînd suma credincioșilor români.

Astfel vom isbuti a evita inconveniența — în ultima analiză foarte păgubitoare și păcătoasă — ce i-s'a ridicat capul față cu noi, și prezentînd lumii în loc de 2—3 milioane un număr de 4 usque 5 milioane Români nemulțumiți și brațe probate, adecă o forță numerică, căreia nici una nici alta, ci dreptate trebuie să i-se facă... dreptate i-se va face.

Chiar și pentru noi înșine este de dorit să șim cine și căți sîntem?**)

La lucru deci! G. Stanciu.

Discursul dl Al. Lahovary.

Rostit în ședința dela 30 Noembrie în Camera română.

(Urmare.)

Dl Al Lahovary, ministrul de externe: Totdeauna m'am închinat înaintea lui, dar' sentimentul public cere lucruri pe care cel mai patriotic guvern nu poate să le dea. În Italia sentimentul public cere lucruri pe care cel mai radical, cel mai naționalist ministru nu poate să le dea, deși dl Crispi a fost chiar în armata lui Garibaldi. În Rusia, cea mai puternică împărăție, cu populația și armata care o știți, nu poate să dea satisfacție aspirațiunilor naționale, pentru-că sînt alte împregiurări, de care este constrinsă să țină seamă. Altul e sentimentul public pe care un guvern poate să-l împărtășească în fundul inimii lui, alteale sînt împregiurările actuale ale politicii practice, reale, cu care din nenorocire trebuie să trăim, într'o lume contingentă și restrînsă, ear' în lumea ideală a aspirațiunilor fără margini și a visurilor fără hotare. Nu e sinceră, v'am dovedit-o, e pur și simplu o încredințare trecătoare care vrei să faceți guvernului punîndu-l între necesități politice și aventuri populare, și sperînd că-și va frînge gatul în dreptă sau în stînga. Vă este indiferent. Eu pot să încredințez și chiar să iscalesc de pe acum că veți face ceea-ce am făcut noi și ceva mai mult, fiindcă veți veni bănuți la guvern, va trebui să vă spălați bine. Nu este practic, fiindcă ce ni-se cere? Dl Sturdza a spus în discursul d-sale: „Cetățenii români din regat, să tacă! Să nu ceară dela guvern ca acesta să se facă apărătorul confrăților lor maltrătați și să-și facă datoria”.

Care datorie și prin ce mijloace, aceasta se ferește a o spune!

Cum se mă fac apărătorul fraților mei maltrătați? Nu pot să o fac decât cu un singur mijloc: fiindcă frații mei maltrătați sînt supuși oficial ai împărăției austro-ungare și fiindcă eu trebuie să mă fac apărătorul lor, nu am decât să cer guvernului austro-ungar schimbarea legii electorale, înființarea limbii române în administrațiuni și școale, aducerea înapoi dela Cluj la Sibiu a juriului, încetarea proceselor de presă și grațierea condamnaților. Vedeți? Și toate acestea ar fi lucruri de dorit, nu mă tem să o spun dar' eu ministrul regatului românesc să cer aceasta! Și când mi-se va refusa de sigur și în ce termeni!

A doua zi ori trag sabia, nu sabia pe care o trageți d-voastră așa de des, a lui Mihail-Viteazul dela 1600, dar' sabia lui Carol I, regele României (Aplause) și trebuie trasă imediat, dacă nu voiti ca țeara noastră să rămână umilită și caraghioasă. Ei în ce împregiurări? Împregiurările actuale? Presupunînd că această politică de nebulie ar fi primită un moment, cu cine? Ce fel?

(*) Aș pute numi o mulțime de parohii, din care a treia parte a numărului populațiunii lipsa ște în șematism.

Toată Europa declară, și întreii alianțe și Franța și Rusia, că doresc pacea în Europa, și eu învins sau convins de d Sturdza voui ridica o chestiune de felul acesta care nu poate să sfîrșească de cît printr' umilintă sângeroasă sau un războiu nebulos.

Domnilor, eu cunosc două casuri con timporane în care un stat strein a interveni între supușii altui stat și guvernul lor.

Dar' aceste intervențiuni au fost imediat urmate de războiu și aceia cari au intervenit au știut atunci cănd au făcut asemenea mers care erau urmările. Erau gata și războiul, erau siguri și de victorie. Așa lucrează oamenii de stat. A intervenit Piemontul între Austria și supușii sei din regatul Lombardo-Venețian. Situațiunea se asemăna foarte din punctul de vedere internațional cu cea de azi.

Nu privia pe Piemont modul cu n Austria trata pe supușii sei italieni. Când dar' Piemontul a intervenit, după două luni a și declarat războiu și avea pe Franța la spatele lui și Piemontul a devenit Italia.

A intervenit și Rusia între împărățiile turcească și supușii sei creștini, cari erau Bulgarii. Această intervențiune a fost eară urmată de un războiu victorios. Atunci note însemnează ceva. Earăși pentru a face plăceri dlui Delavrancea voui cita două versuri:

Les declamations sont comme des épées.
Et il y pend toujours quelques gouttes de sang.

Declamațiunile d-voastre sînt seci, dar' ale mele, când voui ave onoare să reprezen regatul român, ar fi ca o spadă și o picătură de sînge s'ar găsi în vârful ei. Dar' fiindcă n'avam intențiunea nici noi, nici d-voastră să trecem Carpații, nici să punem în pericol pacea Europei, atunci de ce aceste declarațiuni fără rost și învinuiri fără efect?

A mai fost a treia intervențiune de o altă natură în istoria diplomatică a Europei contemporane, care a sfîrșit în mod nenorocit dar' care cel puțin avea aparență serioasă, căci era făcută de trei mari puteri coalizate. Este intervențiunea din 1862, când Franța, Anglia și Austria împreună, trei puteri colosale, au trimis o notă Rusiei în privința modului cum ea trata pe supușii sei Polonezi când cu revoluțiunea din 1862. Eată o intervenție, nu ca aceea pe care zice dl Sturdza să o fac eu, intervenție cam grăbită și cam necugetată, dar' intervenție făcută de trei mari puteri împreună. Ei, care a fost rezultatul? Această formidabilă coaliziune i-s'a atras o notă din cele mai energice și desfidătoare din partea principelui Gortchakov și a trecut umilinta la dosar, fiindcă ele erau nici hotărîte, nici gata să facă război Rusiei și îndreptul coalei de hărtie nu era nimic. Și mai târziu, la 1870 Franța a plătit prin neutralitatea foarte neamică a Rusiei acest pas greșit, pe care îl făcuse Napoleon III-lea cu mai multă generositate decât prudență. Și eată că alți împărați, alte națiuni mari trebuie a se gândi foarte mult când vor să intervină în atacurile interioare ale statelor straine. Dar' dl Sturdza zice: nu cer intervențiune. Dar' atunci ce ceri? Eată supușii români de naștere și de origine cari plîng și arată nedreptățile cari li-se fac, și d-ta zici că eu să iau apărarea lor. Cum? Ori eu șabia ori cu pana, căci nu pot altfel.

Onor. dl Filipescu mi-a dat o idee: ca în conversație ce voui ave cu oamenii de stat ai Europei să le pun în vedere chestiunea această. De Filipescu, sentimentele d-tale sînt foarte onorabile, dar' chestiunea este cunoscută, cred că o cunosc toți oamenii de stat din Europa. D-ta îmi spui să vorbesc cu ei și mi dai permisiunea să nu-ți răspund și-ți mîi acorzi încrederea.

(Va urma).

Situația în Bucovina.

Cernăuți, 31 Dec. 1894.

Situația internă a partidului național este încă determinată de ultima adunare a „Concordiei”; s'o zugrăvim deci basîndu-ne pe faptele și cuvintele raportului acestei societăți politice.

Adunarea generală din urmă a fost astfel înscenată, încă se pară că reacțiunea ce se produce în contra chipului actual de a face politică, ar fi o tendință rea de „despărechire”.

Această scenerie, care în țeara la noi a făcut cea mai rea impresiune, nu va slăbi cu nimic hotărîrea de a înălța valurile reacțiunii acesteia, care-i deplin sigură că s'a ridicat numai în contra agențiilor unei descompunerii evidente în toate actele partidului.

Eată probe suficiente.

„Concordia” și-a ținut pen-ultima adunare în 5 Martie. Statutele prescriu ca adunările ei să se țină cel puțin odată la 3 luni. Ultima adunare se ține însă — abia la 10 luni!

Este un secret public că foarte neregulat funcționează și comitetul însuși al so-

Pentru redacție și editură responsabil: **Ioan Ciontea**
 Proprietar: **T. Liviu Albini.**

Publicațiune.

Primăria comunei Avrig aduce la cunoștință, că în 22 Ianuarie v. 1895 (3 Februarie st. n.) se va da în arândă pe calea licitațiunii publice *pășunatul din munții Avrigului, a. c.*, și anume: Surul, Avrigel și Clăbuceț. [149] 3-3

Licitațiunea se va ține în cancelaria comunală, unde stau puse și condițiunile mai deaproape spre vedere publică.

Avrig, 8 Ianuarie st. n. 1895.

Primăria comunală:

Ioan Răduțiu,
primar.

Ioan David,
notar.

Tinerilor și bătrânilor

li-se recomandă spre studiere scrierea consilierului în medicină apărută în edițiune nouă și augmentată

Sistemul nervos

și
sexual turburat

precum și vindecarea radicală a acestuia. Se trimite sub plic pentru 60 cruceri în marce postale. [16] 44-52

Eduard Bendt, Braunschweig.

Spre plăcută luare la cunoștință

servească P. T. interesatilor, că vnzarea de bere scutită de dare pentru export, dela 25 litri în jos s'a permis și berea noastră așa numită „Lager“ și „Bock“ se poate căpeta de acum încolo, **afară de butoaie de 25 litri, și în sticle întocmai de 1/2 și 1/4 litru.**

Bereria dela „Trei stejari“
SIBIIU.

[298] 10-12

PICĂTURI DE STOMAC MARIA-ZELL.

de un efect excelent la morburile de stomac, un medicament indispensabil de casă și popular demult cunoscut la

lipsă de apetit, slăbirea stomacului, răsuflare a miros greu, blesare, rigaeală acra, colică, arsuri în gât, producere peste măsură de flegmă, gâlbănare, greață și vomare, cărcei de stomac, scaun tare și constipațiune.

Și la dureri de cap, încălcarea peste măsură a stomacului cu mâncări și beuturi, la limbrici, morburile de ficat și hămoroidale un remediu vindecător probat.

La morburile numite, picăturile de stomac Maria-Zell s'au dovedit de mulți ani ca cele mai bune, ceea-ce confirmă sute de atestate. Prețul unei sticle dimpreună cu îndrumarea cum să se folosească 40 cr., sticlă dublă 70 cr. Expediție centrală prin apotecarul Carol Brady, Kremsier (Moravia). Cumpărătorii sunt rugați a fi cu precauțiune la marcă și subscriere. Să se considere ca veritabile numai astfel de picături, pe al căror emballage e lipită o fașie verde cu cuvintele: „Garantez veritabilitatea“.

Această fașie e provizută și cu iscalitura mea. [28-5] 7-28

Picăturile de stomac Maria-Zell veritabile se adă în Sibiiu: Farmacia K. Müller, farmacia Aug. Teutsch; Făgăraș: farmacia Pildner; Sighișoara: farmacia F. Folbert, farmacia I. H. Weber; Mercurea: farmacia Alb. Zink; Căhalm: farm. erez. S. Nagelschmidt; Sebeșul-săsesc: farm. I. C. Reinhardt.

Institutul Tipografic în Sibiiu

Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

1. **Pădurea**. Novă de Ioan Slavici. 12 rose tip. broș., elegant. Un exemplar cu preț redus dela 40 cr. sau 1 leu la 60 cr. sau 60 bani.
2. **Fata tătărească** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 10 bani.
3. **Ce n'a fost nu va fi**. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 3 bani.
4. **Păpăruș**. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. **Păcală și tândală**. Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
6. **Jucării și jocuri de copii**. De P. Ispirescu, cu gîtor-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. **Tein legănat**. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. **Colăcărul**. Obiceiurile țăranilor români la nuntă de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. **Flica a noie mame**. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. **Povestea lui Ignat**. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
11. **Sfântul Nicolae**. De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. **Îndărătnicul**. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. **Blăstem de mamă**. Legendă populară din giurul țesăduului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. **Bunica de Elena Némcová**, tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarník. Un exemplar cu preț redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
15. **Vlad și Ostrina**. Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. **Din bătrâni**. Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. **Pe pământul Turcului** de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. **Căldărușa cu trei picioare**. Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. **Genușotca**. Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. **Un pețitor îndărătnic**. Novă de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. **Fietenul meu Văntură-Teasă**. Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. **Scăpărătoarea**. Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. **Fata Craiului din cetini**. De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. **Strigoaica**. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. **Draga mamei**. Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
26. **Taina unei vieți**. De Björnstjerne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. **Vecinii**. Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. **Păcală în satul lui**. Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. **Sgârșitul**. Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. **Lumea proștilor**. Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. **Nascu-împărat**. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. **Dina-împărăteasă și peana aleasă**. Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. **Fulger**. Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. **Spice de aur**. Culese de dascăl Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. **Un idil în Roșeni**. Novă de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. **Baba iadului**. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. **Prințesa fermecată**. Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 1 cr. sau 20 bani.
38. **Dina mărgărelelor**. Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 1 cr. sau 24 bani.
39. **Doi copii**. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. **O partidă în patru**. De Anton Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. **Poșacul bun de inimă**. Comedie în acte de Carlo Goldoni. Tradusă de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. **Croitorul și cei trei feciori**. Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 1 cr. sau 30 bani.
43. **Mica Făclă**. De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. **Rusalin păcurarul**. Poveste de Nicolae Trimbiționiu. Un exemplar 2 cr. sau 44 bani.
45. **Roma învinsă**. Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de L. Caragiali. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. **Clara Milioi**. Novă de I. Turghenev. Traducere din limba rusă de Ene Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
47. **1000 de ani**. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librariilor și preste toți vânzătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Diplomă de onoare.

Institut Tipografic T. L. Albini, Sibiiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

OPURI și BROȘURI

Placate

BILETE DE LOGODNĂ și DE CUNUNIE

Carte și epistole

Circulare și preț-curenturi

Note

Mare deposit
de cuverte, cerneală, recuise de soris,
ceară de pecetluit etc.

Comande din afară
se efectuesc repede.

Bilete de viață
după plac și cerere

Biblioteca populară a „Tribunei“

Diferite cărți științifice și literare
Elegant legate sau brouate.

Prețuri foarte moderate.

Mare deposit
de hârtie de soris și de epistole
de hârtie în casete.
cu plicuri

Dictionar
român-german și german-român.

Strada Măcelarilor 21.

Librărie românească în Sibiiu

Strada Măcelarilor 21.